

[Inger Gautier Schmit.]

kunnet slutte sig til Lovforslaget i dets udstrakte Skikkelse.

Den ærede Ordfører Hr. Bomholt udtalte, at vi paa dette Omraade maatte gaa til Disciplin og Orden, thi dette vilde skabe Tilfredshed, sagde det ærede Medlem, indenfor de arbejdsløses Rækker. Jeg maa sige, jeg personligt kender en hel Del til den Skare, som ofte færdes paa Vejene, og som ofte søger deres Nattelogi rundt om paa Hjelme, Lader og Høstakke, men jeg har egentlig aldrig haft det Indtryk, at den Skare af Mennesker fremfor alt foretrak Disciplin og Orden. Der er en stor Mængde Mennesker, for hvem disse Ord lyder ret fælt. Det er hele den store Skare, af hvilken heldigvis en Del kommer paa saadanne Hjem som Møldrup og dér faar den Støtte, den menneskekærlige Hjælp, som de i høj Grad tiltrænger. Orden og Disciplin er vel nærmest en Vederstyggelighed for disse Mennesker, noget, som de helst vil have sig frabedt, og jeg tror, at de helst ikke vil komme paa statsautorerede Herberger og Hjem.

Saa er der den store Skare af en hel Del unge arbejdsløse og for Resten ældre med, som driver fra By til By for at finde Arbejde, og som gerne vil have billigt Logis i de forskellige Købstæder, de nu kommer til at opholde sig i. Selvfølgelig er disse Mennesker i høj Grad interesseret i, at Sengekæderne er rene og Værelset ordentligt, og at der i det hele taget er, som der skal være et saadant Sted. Men jeg kan da slet ikke tænke mig, at disse Mennesker skulde føle nogen som helst Tilfredshed ved dette — hvad der jo er det, der tilstræbes gennem en saadan fuldstændig Centralisation —, at enhver, som kommer ind paa et saadant Hjem, skal afgive Erklæringer om alt muligt mellem Himmel og Jord, skal føres op paa statistiske Lister, figurere i alle de Kolonner, vi kender fra de statistiske Beretninger over de Personer, der Aaret igennem har opholdt sig paa disse Hjem.

Lovforslaget tilstræber jo en saadan Centralisation, en saadan Specification, efter Alder, efter Fødested, efter, om de kommer een Gang eller to Gange, hvor de kommer fra, hvem de er født af, hvilken Klasse de hører til — altsaa det, man her kalder Orden og Disciplin, og som giver sig klart Udtryk bl. a. ogsaa i Centralkontorets Arbejde her i København.

Dette Arbejde er maaske her i København udmærket, og jeg glæder mig over det gode Samarbejde, som finder Sted; men den Aarsberetning, der udsendes, er i højeste

Grad Udtryk for, hvad jeg her siger, idet man nemlig alene for dette Arbejdes Vedkommende har — jeg ved ikke hvor mange, jeg tror en halv Snes statistiske Tabeller, som opgiver med Tal og Procent: hvem der har været, deres Alder og Erhverv, deres Fødested, Bopæl, hvordan de er fordelt efter Tilmeldelsesaaret, hvem der er blevet hjulpet for første Gang, og hvem der er Gengangere, Alder, Erhverv og Fødested for Gengangere, og hvor mange Dage de har opholdt sig paa Hjemmet.

Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at saa vidt er man naaet i København i Retning af Orden og Disciplin! Det ærede Medlem Hr. Bomholt vil altsaa mene, at det er de Linier, vi skal gaa frem efter, og at noget saadant vil vække Tilfredshed i de arbejdsløses Rækker. Jeg tror slet ikke, at Tilfredsheden med al denne Orden og alle disse statistiske Kolonner er saa forfærdelig stor.

Lad os dog tage lidt frit og menneskeligt paa Sagerne! Fordi en hel Mængde Mennesker paa Grund af de ulykkelige Tider, vi lever i, er henvist til at rejse rundt fra By til By og skaffe sig billigt Logi, behøver man dog ikke at kræve af dem, at de skal give alle disse Oplysninger. Lad os dog være Mennesker, lad os ikke krukne i Statistik, Bogføring, Journaler og Kontorarbejde, saadan at hele Aanden i dette Arbejde forsvinder. Det er det, det private Initiativ har frygtet, og det er derfor, man har sagt saa kraftigt fra, som man har.

Nu kan den højtærede Minister jo nok sige: Ja, men det private Initiativ kan ikke magte det mere. Men saa siger vi fra vor Side: Det kan godt være, at man i de enkelte Byer ikke kan magte Opgaven; men endnu har jeg for Resten ikke hørt noget saadant, for jeg har, som sagt, konstateret, at der staar mange Senge ledige rundt omkring, idet en Masse af disse Mennesker ikke vil gaa i disciplinerede, organiserede og statistisk anmeldte Senge. De vil have Lov at gaa, hvorhen de vil, komme og rejse, naar de vil, blive, saa længe de har Lyst, de vil ikke have dette, at de efter 36 Timers Forløb faar at vide: Værsgod, nu maa De rejse, De kan ikke efter vore Vedtægter faa Lov at blive længere. Menneskene er nu en Gang indrettet saadan, fordi vi er frie Individer, vil vi ikke have alle disse Ordre fra Kontorerne om, hvordan vi maa leve og ikke leve.

Naar det private Initiativ sagde noget kraftigt fra — og det indrømmer jeg, man gjorde i den paagældende Skrivelse —, tror jeg, Grunden er den, at man her rører ved